

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

Vt exemplo D. Marię Deu[m] in sp[irit]u adoremus. 20

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

MARGARITAE EVANG.

Verbum istud Deus ipse est, qui cœlum fecit & terram, qui propter nos humanam naturam, corpus videlicet, animam, carnem & sanguinem assumpsit, quo per sanctissimam humanitatem ipsam reduceret nos ad deitatis suæ fruitionem.

¶ Et vidimus gloriam eius, gloriam quasi unigeniti a patre, plenum gratiæ & veritatis. Beatus ne dicere potuit sanctus Euangelista Ioannes, vidisse se gloriam eius, gloriam quasi unigeniti a patre, id est, cum quo per omnia unum existeret, licet ipse ait: Data est mihi omnis potestas in cœlo & in terra. Unigenito siquidem omnia patris bona omnesque diuitiæ debentur, potestasque vultu suo voluerit, eas impartiri. Vnde & ipse libentissime nobis impartiri vult regnum suum, si ipsum sequi voluerimus. Plenum gratiæ. De profunditate enim gratiæ illius nos omnes gratiæ accepimus. Et veritatis. Quia nullum unquam mendacium repertum est in eo.

Qualiter ad exemplar gloriosæ virginis
Deum in spiritu & veritate adorare
scemus. Cap. XX

TRibus modis gloriosa Dei genitrix Deum unum et verum adorabat. Primo, in veritate de per dilectionem operante. Quæ etiam cognitionem suam in tam profundam humilitatem deiecit, ut de secretis Dei nihil amplius, quam quod sibi reuelabatur, scire appeteret. Secundo, seipsam eadem revelatione indignam iudicabat. Tertio, tam velociter propria erat ad omnes Christianæ religionis ceremonias & opera quamlibet simplicia, quam si nullis unquam virtutibus sese exercitasset. Nam et naturalē scientiā suā adeo lumini sanctæ fidei subiecit.

LIBER III.

ciebat, viresq; suas adeo profunde humiliabat, ut necessario lumē fidei multo amplius, q̄ creatū lumē in ea luceret. Et hinc facile colligi potest, cū quāta fidei plenitudine vnicū Deum suū adorabat. Quē nihilo minus secundo etiā cū spe firmissima & vera adorabat, utpote q̄ nunq̄ de diuina ipsius bonitate diffidebat. Magis aut̄ in omnibus, q̄ ipsum rogabat, quod optimū foret, ipsum facturū confidebat. Ideoq; & oēm orationē suā diuinæ bonitati ipsius cōmendabat, quatenus ipse eā iuxta gratissimū, & sibi honorificē tissimū beneplacitū suū dirigeret, ad hoc ipsum totaliter perfectā ac humili resignatiōe oēm voluntatē suam resignās. Sed & in hoc apparet cū quāta spei magnitudine vnicū Deū suum adorabat. Quia cū pro solo pane q̄tidiano cœlesti patri suo supplicabat, in eo ipso simul oēs curas suas, & qcquid agere vel dimittere debuisset, tota spe et fiducia eidē cōmendabat. Deniq; tertio cū perfectissimo amore ipsum adorabat: quippe q̄ nullius vnq; exterioris creaturæ dilectione tenebatur. Vnde nec vllā aliq̄ cuiuscunq; imaginis incidentiā in corde suo patiebatur, vñ amor eius erga Deū imminueretur. Porro, inde pictum ac purū quendā amorem cum Deo habebat, per quem oīa in ipso quodā æterno ac increato amore diligebat. Sed & omnes vires suas in interiorē fundū suū (in quo diuinitatis imago latet) introvertebat, & in interiori animæ suæ templo morabatur, conuertens in ipsum oēs vires suas, inibiq; adorās vnicū filium suū in spū & veritate. Quæ nihilo minus agnoscens, quam nō posset eum digne ac perfecte laudare, rogabat eū, quatenus seipsum in ipsa laudare dignaretur.

BB ij Ideo.

MARGARITAE EVANG.

Ideoq; verissimum est, nunquam cor illius extra Deū sese extrouertisse: q̄ppe cuius fundus ac interiora tā deiformia erāt, q̄ si quis cor eius insp̄cere potuisset, Deū ipsum in omni claritate sua Deiq; filiū ab ipso genitū & procedentē ab utroq; sp̄m sanctū inibi essentialiter contēplatus fuisset. ¶ De qua gloriosa virgine etiā hoc scia dū est, q̄d nunq; verbū aliquod proferebat, nisi prius seipsam intrans, tria hęc p̄cogitaret. Primo, an loquutio eius necessaria foret. Secūdo, an sine scandalo loqui posset. Tertio, an ad gloriam Dei loquutio sua pertineret. Quibus simul p̄cogitatis, cum omni humilitate loqui inciperebat: & in ipsa loquutione tria diligentissime obseruabat. Primo, quod semper mansuete loquebatur, nec vllum vnq; asperum verbum proferebat. Secundo, a morosum in loquendo vultū gestusq; p̄ferebat. Tertio, breuissime semper omnem loquutionem suam absoluebat, non velle ita respondēdo, & oēm prorsus ociosum ac superflū sermonē deuitādo. ¶ In qua etiā hoc notā dū est, q̄ nunq; in oratione sua Deū noiabat, quin nomen ipsius cū magna gratitudine in oibus, q̄ ei accidebāt, benediceret ac honoraret: nec ipm aliquū nominare p̄sumpsit, nisi tria in sese haberet. Primo, timorem filialem: secundo, profundam humilitatē, qua se ineffabilem Deū nominare indignam iudicabat. Tertio, diligentē reuerentiā. Deniq; cum his tribus in spū in seipsa ad honorabiles pedes dñi procidebat, q̄ tres nomen illius in oratione proferre debuisset: & tunc cum multo timore filiali, & ingenti humilitate sanctissimum nomen summi Dei proferebat.

Qualiter virgo gloriosa in oratione sese habuerit,